

Ju - mal, suur on Si - nu hel - dus! Kas see nüüd on lõp - pe - nud?
 Kas Su i - sa - mee - le truudus meist on ä - ra lan - ge - nud?

Miks siis nuht - led nõn - da rän - galt mei - e maad ja mei - e rah - vast?

2. Meie väljad kurvalt seisvad
 ilma vihma kasteta,
 luhad, karjamaad on kuivad,
 midagi ei kasvata.
 Juba kõrbeb ära vili,
 kolletub ka rohuväli.

4. Sest Sa oled õnnistades
 annud kastet, vihmakest,
 vikerkaart Sa meile saates
 kastsid põllud pilve seest.
 Sinu sõna seisab ikka,
 kui maailma ka läheb hukka.

3. Tulgu, Issand, veel Su meelde
 rahumärk, mis Noale
 panid paistma ja ka meile
 pilve sisse ülesse.
 Ei veel iial tühjaks jäänud,
 mis Sa oled töotanud.

5. Sest, oh Issand, jäägu lootma
 Sinu Sõna peale meel,
 Sinu kallist märga ootma,
 et see tuleb viimaks veel.
 Meid Sa söödad, joodad armsalt,
 sest Sind kiidame veel rõõmsalt.

Viis: "Issand, kurja olen teinud"

(Herr, ich habe missgehandelt)

Johann Crüger, 1598-1662.

Sõnad: Salomo Franck, 1659-1725.

Tõlge: Carl Peter Ludwig Maurach, 1824-1900.